

да видя мама, дѣдо... и всички...
Мжчно ми е...

Дѣдо Ради кротко се усмихна.

— Че защо не кажешъ, бе Наско! Я, толкова плачъ за село... Че бива ли? Какво ли има тамъ!... Чудо!... — кротко загълча той, а вжтре въ сърдцето си знаеше, какво има тамъ. Мждростѣта на бѣлитѣ му коси отдавна го бѣ научила, че най-милото е тамъ, кждето прѣвъ пжтъ сж погледнали очитѣ ти.

Нима той не помни още своята чудно хубава Македония? Македония — съ синитѣ като пролѣтни небеса езера? Помни я. Като че вчера е излѣзълъ отъ тамъ и, стру-

ва му се, ако извърви една нощъ пжтъ назадъ презъ гората, тя ще му се усмихне ведно съ изгрѣващето слънце...

— Хайде, Наско, сѣдай да вечеряме, дѣдовото, па утре ще впрегнеме Дорка въ каруцата и двама ще потеглимъ. Ти ще видишъ своитѣ, а азъ горе отъ планината ще догоня слънчевия пжтъ: тамъ, кждето слънцето се удави, тамъ е Македония!

Наско отри сълзитѣ си, наведе се и цѣлуна ржката на дѣдо Ради. Когато повдигна очи нагоре, той срещна пълния съ сълзи погледъ на стареца.

Дѣдо Ради плачеше за своя загубенъ край.

Цонка Сл. Николова

САМОТНИКЪТЪ

Хубавъ пролѣтенъ день. Слънцето пламти надъ далечнитѣ баири. Ние стоимъ въ ливадитѣ. При насъ е дѣдо Енчо, а малко по-настрана — дѣдо Енчовиятъ щъркелъ крачи важно изъ меката трева и лови черни щурчета. Дѣдо Енчо го гледа и кротко разправя:

— Сега щъркелитѣ порягъ синината и тракатъ съ дългитѣ си човки. Идатъ отъ къмъ югъ. Къмъ нашата земя вървятъ и днесъ-утре сж тукъ. Помните ли ги, когато по Пантелей на групи заминаха къмъ топлитѣ страни? После есенното небе зарони бистри сълзи надъ земята. Закапаха посърналитѣ листа.

Всрѣдъ тѣзи тжжни дни, не зная откъде, въ село се върна ей този щъркелъ. Дали бѣ изгубилъ другаритѣ си или пъкъ бѣше боленъ — никой не можа да разбере. Но всички го съжаляваха. А колко му се радвахте вие!

Ала когато лютата зима стисна земята съ ледени ржце и декемврий съ шепи заръси снѣгъ, самотниятъ щъркелъ падна въ моя дворъ. Азъ го прибрахъ на топличко и го хранѣхъ съ каквото можехъ. Но грѣй-неше ли слънце, той излизаше отъ топлата стая и се дигаше надъ село. Спираха се всички да гледатъ щъркелъ посрѣдъ зима. А като започна